

NYÁR – ŐSZ – TÉL (SÖR – BOR – PÁLINKA)

– triptichon –

I.

(Présburgi ser-leg)

*a szürke csend
az ürgén szürke csönd
– fül vagy csak fülke cseng
mit hanggá gyúrt kecs önt
reá és csüngve csöng
csobban a báj a csent
elhallott ámde szent
világ-nagy kriglibent
s mint szöszeke haj lecsöng*

*az űr kénsárga fent
sárkánybelsőba fent
hús sert izzad a csap
csebréből majd' kicsap
csecse csöcs rajt' a föl
csücsöríts rajta föl
ne vesszen kárba árpa hab*

*ont sört a sönt
és döntve önt
megdöntve önti a
sort sörbe ölt
löködvé tölt
s önt is lecsorgia...*

*– így jár ki költ
vált sörre sort
combján léssen
foltos a sort*

II. (Árpád-medencei bor-szüret)

*borozlán borzong, köd kereng,
borsószik kosbor, borbolya,
még alig pirkad, épp csak földereng
a borzas tőke, s fel-felhortyog a
bongor alól a csélcsap föld, de reng
a csupasz csülkök alatt már a kád,
kadar-lé kacskáz, mint a vércsapa
rézsút a rézsún, csemcseg tar borág,
pittyedt biling közt szöszmötöl-
hatol egy szellet lejjebb, szétcsap a
bongyor belekben, bornírt farpofát
próbáló vinkó, ó, te fürge must,
ne kuporítsd le e büszke genust,
légyen nyughelyed deszkaszarkofág,
karcos kadávered
ne gyalázzák kofák,
mert még az áslóg rád mered,
leveted kettős hevedered,
szétpotyognak a dongafák
s szülőledbe ered leved...*

Mi lesz veled

ó jó magyar,

kóbor porondba süllyed az agyar?

avagy miféle hóbort

a nyers agyagból nyelni óbort?

*...Csak annak adj, kit igaz szomj sanyar,
egy verdung csigert lopj élém hamar,
vagy inkább tölts meg mindjárt egy bokályt,
sajtárral hordd a jóféle nedűt,
szagos muskotályt
és hárslevelűt,
zsongjon a bárzsing,
kezdődjön a hepaj;
fogytán a furmint?
hát sebj!*

*eressz egy dézsa déja vu-t,
ragadd meg karcos kéknyelűd,
mikéntha hajdan – ó ne szánd hát,
lapaj kupádba meregess leánykát,
ne féld a csintalant,
markold a csínt alatt,
s dönts teli egy vendelyt,
hajtsd fel, mint a pendelyt,
várd meg, amíg megült,
csak azután köpüld,
így lelj benne enyhelyt.*

*Mert borítja immár iromba
vásznát reád a szürkület,
rozsdát seper a nyári lombba;
idén már nem lesz több szüret.
Az ember lomha, méla, rest,
valami védett szögletet keres,
s még oly makacs,
csimpaszkodik a kacs,
tartja a fűrt
helyén az űrt,
pedig a puttony már merő ragacs,
ájult a gége, s a hordó hasas.*

*Bordó bordúrt borít a borzderes
égboltra bő bornyújából az est...*

III. (A gömöri égettbor tora)

*Hej, de őszbe hajlott a határ egyszerre,
rozsdá ütközött ki amarra, emerre:
füzek boglya-haján, karcsú cser levelén
– árkok mélyén immár erjed a televény,
dévaj, füttyös szelek járják a hegyhátat,
összeakaszknak, egy a másra támad.*

*Addig gyömöszkélük egymást egyre feljebb,
felrugallik burka ellős fellegeknek.*

*Szilánkol, darvadoz, igencsak pilinkél,
pedig még a rögöt meg se fogta a tél.
A murci elejét épp csak most hajtánk le,
az újbort meg le se fejtettük még – s ládd, e!
– alig hogy lepi fenn a horhót a porhó,
a csövekben kotyog már a papramorgó.
Cirkál, gebeszkedik, egyszer-mászor cseppen,
alig lel utat a hervadt rézerekben.*

*A napok már egyre rövidebbek pedig,
s még ez a rövidebb is hamarabb telik,
gyérül, hamvasodik a bozontos üstök –
forró ákovitát ringatnak az üstök.
S egyszerre iszonyú ihatnékunk támad...
Vond meg, Lojzi! Hogy a rák egye a májad!
Bugyogjon a gugyi, zubogjon a cujka!
Durzadjon ágyékunk nagy, hoporcoss sulyka.*

*Vond meg! Ropjon olyan csárdást rajtam az öl,
hogy cserfes ajkain túlcsonduljon a föl!
Ne leljen magamban a sanda alkonyat,
csobogjon barkómon kétoldalt ácskonyak!
S majdan, ha elapadt terebes csutorám,
sélyemben is legyen ölemnél egy csobán,
takaros batalé, egy csöcsös bokolyó,
még ha csontra fonnyadt is már a fokoló.*

*Vond! ...De mégse! Nézd, hogy dájcsol, ugrabugrál
vén markomban ama dugván dugva dúlt grál,
csapzik arany prémje, bukéja boróka...,
szája habzik, fújtat, mint a veszett róka.
...Bócorogjunk haza, amíg menni bírunk,
nehogy a dagványban leljük meg a sírunk...
Elernyed a bélhúr, lefittyen a vonó,
három teliholdat vonít meg egy kopó.*